

TOT PAGAT

Número 4

Butlletí de l'Associació Francesc Pujols

Hivern del 2003-2004

La religió és un fet natural, no un miracle (Francesc Pujols)

L'anècdota i el missatge

Dèiem en el pòrtic del primer butlletí que estàvem francament esgarriats de la tasca que ens imposàvem en intentar desenvolupar les idees de Francesc Pujols, en el ben entès, i això és claríssim, que volguéssim aprofundir el missatge que implica el títol d'aquesta publicació. La via fàcil de la nostra acció consistiria en endegar el camí de l'anecdòtic, allà on el mateix Pujols, davant de la impossibilitat de fer-se entendre pels seus coetanis, es refugiava, deixant per a més endavant l'explicació de les seves profecies, disfressant-les de "boutades" o d'acudits diversos, que li dongueren molta fama i portaren el seu tarannà, el seu estil, fins als nostres dies.

Tanmateix, accedir a aquesta temptació fóra traïr l'esperit autèntic d'un personatge gegantí, el qual, a través de la paraula fàcil i assequible, deixava intuir el potencial enorme del seu poble, el poble català. No ens és possible doncs renunciar a fer una anàlisi profunda de la realitat, que tal fou el convit de Francesc Pujols, en l'esperança d'ésser finalment entesos i reeixir, finalment, a fer entendre l'explicació científica i catalana de la Realitat, que altra cosa no és la Veritat.

Escrit i repetit, Francesc Pujols insistí en que els catalans ho tindriem tot pagat, perquè trobaríem la Veritat. I és que només trobant la Veritat aconseguirem que la Humanitat trobi l'harmonia, fora de déus inventats, de fanatismes, de mentides, de supersticions i de creences en esperits inexistents i d'interessos particulars. Si partim de premisses fictícies i cadascú amb les seves, no construirem, a tot estirar, res més que un món d'opinions dins del qual es produiran inexorablement conflictes insolubles.

Només la prova científica de les seqüències dels fets, pot desembocar en un sistema universal de certes, que signifiqui la confluència de criteris de tots els pobles del món, que desembocchi en un món sostenible, en el bé general i en una ètica sobirana del coneixement i de les nostres conviccions.

Aquest és l'objectiu final de la nostra associació: més enllà de l'anècdota pujolsiana, objectivar el criteri de la Humanitat, en base a les constants matemàtiques que governen l'Univers, i treure-la del marasme i la confusió actuals. És per això que ens proposem de convocar un CONGRÉS UNIVERSAL DE PUJOLSIANS, per posar fil a l'agulla en la tasca, aparentment ingent, de fer entendre a la Humanitat de quina manera pot conduir el Món vers un Destí sense fam, sense guerres, sense ignorància, sense pobresa, sense supersticions i sense mentides.

LA PREDICCIÓ DEL SENYOR PUJOLS

Tenia raó en Francesc Pujols quan va dir que: "Vindrà un dia que els catalans anant pel món ho tindrem tot pagat. Aquell 23 de setembre de 2000, es va acomplir per nosaltres la seva premonició, inaudita, quasi irrepetible. Havíem arribat a Londres aprofitant el Pont de la Mercè. Era un petit viatge amb la nostra néta Carla Pascuet i Palomares, d'onze anys, com a premi per haver tret un excel·lent en una prova final d'anglès. El programa de visites començava a BUCKINGHAM PALACE, i el vàrem fer coincidir amb l'hora del Canvi de la Guàrdia. Espectacle fastuós, ple de color i que consideràvem imprescindible. Però en arribar-hi, ens quedem sorpresos de la gentada que hi havia, tan immensa que era impossible acostar-nos a la reixa per poder tenir una bona visibilitat, especialment per a la petita. Ens vàrem col·locar amb molts dificultat a la tercera fila, mentre comentàvem coses en català. Naturalment. De cop es va girar un senyor alt i cepat que teníem al davant.

- El què parlen, és català?, ens va preguntar en un correcte anglès.
- Sí, vàrem dir-li, som catalans i venim de Barcelona!

Segueix a la pàgina que ve

LLETRES PUJOLSIANES D'AVUI I D'AHIR

El caminant dels somnis

Comprendrem mai la immensa solitud
del caminant dels somnis?

Ha caigut al parany de l'impossible?
Fretura de somnis inabastables?
Perquè no creu en l'engany de conve-
niència,
que fa viure amb falsa alegria?

Camina infinitament sol,
el caminant dels somnis.

Per camins inventats,
gens fressats.
Mai no troba senyals,
del passat.

Sempre avança,
mai descansa

D'un nord dubtós treu la guia,
de mil retrets, treu l'empenta.

Veus del poble li etziben:
On va aquest foll a la conquesta,
de quelcom inexplicable?
Que ja no és prou taleia,
trobar la pitànça siària?

O bé el contrari:
Perquè s'enquimera,
si ja té plat a taula?

La beata s'exclama:
Potser és un diable,
i els innocents tempta!

I l'home ric apunta:
Aquest ens vol entabanar,
i viure de renda.
Que dels meus doblers,
no faci requesta.

El dogmàtic pontifica, insisteix i s'entesta:
Segur que és un heretge,
i en esperits mercadeja!

I així, d'orella a orella,
la brama augmenta.
Però de fet,
el caminant dels somnis,
Què busca?
Què esbrina?
Què espera?

Perquè no s'atura ni es cansa?
Quin afany el domina?
Com decideix sa tasca?
Com son camí determina?

T'ho diré en secret,
i no ho escampis gaire.
Allò que el caminant ja endevina:
És l'estel.

L'estel? Quin estel?

- Sí, sí, l'estel,
l'estel de l'alba!

FERRAN MARGARIT

El senyor estava joïós.

– M'ho ha semblat, va afegir. Jo treballo a la Phillips d'Holanda, i durant tres anys vaig ser a la fàbrica Phillips de Barcelona. Allí vaig adquirir familiaritat amb el català i tot i que mai el vaig arribar a parlar, sempre m'ha quedat el seu so a la memòria i ara, al sentir-los a vostès, m'ha tornat el record de Barcelona, una ciutat tan acollidora i bonica i dels catalans en general.

I fent-nos lloc al davant del seu grup d'holandesos, va continuar:
– Passin cap al davant i ho veuran millor.

No ens ho podíem creure, ja que ens va fer passar a primera fila, just al darrera mateix de la reixa! I vàrem gaudir d'allò més bé de l'espectacular cerimònia del Canvi de la Guàrdia.

Però la predicció del senyor Pujols continuava. De Buckingham Palace vam fer cap a la BADEN POWELL HOUSE, seu de l'organització del moviment escolta Scouts, a Queen's Gate, cantonada amb Cromwell Road. La petita Carla és membre de l'Agrupament Scout "Sherwood" de l'Associació Escolta de Catalunya i tenia una gran il·lusió per visitar-ne la seu central a Londres. La idea era dinar al restaurant que hi ha a l'esdifici, doncs fet i fet ja era l'hora. En arribar-hi, vàrem preguntar a recepció on era el restaurant i ens van indicar: "Upstairs!" (A dalt). I nosaltres, cap amunt per l'escala!

En passar per la primera planta, vàrem veure tot de taules para- des, llum i gent. Creient que era allò la cafeteria, vàrem entrar-hi amb la nostra néta vestida amb la camisa d'uniforme, amb l'escul català al braç, i el mocador Scout al coll que s'havia posat al saber que visitaríem la Baden Powell House.

A dins, diversos Scouters, és a dir, monitors escoltes, uniformats i provinents d'arreu del territori britànic: Regne Unit, Irlanda, Austràlia, EUA, Nova Zelanda, etc. mantenien animades converses formant dife- rents grups. Impassibles i sense posar cap atenció a la nostra presèn- cia allà a l'entrada, fins que del fons de la sala, un noi, al veure'ns, es va adreçar cap a nosaltres.

– Busquem el restaurant per dinar, vàrem dir-li en anglès.

En adonar-se que no érem del país, ens va dir:

– Bé, bé. El restaurant és al pis de dalt, però vostès d'on vénen?

– Nosaltres som de Catalunya i venim de Barcelona.

– Magnífic!, va exclamar. Un company meu va treballar a Barce- lona i sempre em diu que hi haig d'anar i conèixer Catalunya. Estarà molt content de saber que han estat aquí i ja que vénen de Catalunya, els convidem a dinar.

Tot seguit ens va acostar unes safates, plats, coberts i gots i da- vant una gran taula de bufet lliure, plena d'abundoses i exquisides viandes i postres dolces, va explicar:

– Poden agafar tot el que vulguin de menjar i de beure...

I així fou com pel fet de ser catalans vàrem dinar esplèndidament en un ambient molt agradable i acollidor... i sense pagar ni cinc!
Ser i sentir-se català segueix sent important!

MARIA-MONTSERRAT IBÁÑEZ I PUENTE

PUJOLS - DALÍ: DIALÈG COLOSSAL

PUJOLS: La Pedrera és el més gran d'en Gaudí. És escultòrica, és voluptuosa, és sensual.

DALÍ: És sublim. Ve dels grecs. A les Parques del Partenó, si s'hi perforen unes finestres i unes portes, és la Pedrera.

PUJOLS: L'escultura de la Sagrada Família és una comèdia divina. No té solta ni volta. A l'escultura del futur tot seran emmotllats. Amb l'estil literari, va voler imitar Wagner (l'òpera italiana és punt i apart). Wagner no s'acaba mai. És un bloc biològic. (Gaudí fa igual).

PUJOLS: El final del Nou Testament és una desesperació perquè Déu no torna. L'Apocalipsi diu: "Calleu, que ja baixo!..". I no va baixar

DALÍ: Crist és un moralista. Com a creador de religió era un aficionat.

PUJOLS: Sant Agustí no estudiava i ha portat més confusió que llum. El dia que la Ciència fos universal, la religió sortiria de la Ciència. Ja ho deia en Llull.

PUJOLS: A còpia d'estudiar, ho sé tot. Som víctimes de l'amor de Déu. He descobert que la sensualitat no ve de la matèria. Ve de l'ànima. Els sentits són de l'esperit. La matèria dona només els òrgans. L'esperit és eter, com Déu, tot timpà, tot clitoris, tot pituitària. Déu no sabrà la veritat fins que vingui un filòsof i la descobreixi.

DALÍ: Aquest, és vostè..!

PUJOLS: Els capellans són prou incultes per a creure el que prediquen.

De l'encontre entre Francesc Pujols i Salvador Dalí a la Torre de les Hores de Martorell l'any 1956. Recollit per J. Pal -Latorre al llibre "Pujols per Dalí" (Ariel 1974)

Pujols va ser el primer en descobrir en el meu tendre surrealisme l'hologràfic hiper-realisme d'avui. I jo de descobrir en la seva religió catalana hiparxiològica, el triomf del seu surrealisme. Pujols va dir que em diguéssin que em donava les gràcies per incloure'l entre els surrealistes, però que m'advertíssin que a ell li convenia estar a bones amb la realitat.

DALÍ

Si l'art és donar vida, Salvador Dalí li dona una vida tan intensa que arriba a fer viure la fantasia amb la mateixa potencialitat amb què pot viure la realitat. Si Salvador, amb el seu geni, que evidentment marcarà una hora en el rellotge del palau de l'Art, no sols pel seu surrealisme, sinó sobretot pel seu realisme cru i nu, malgrat estar en constant ebullició, podria ser el Salvador d'un art que va néixer mort, fill avortat de l'època moderna...

PUJOLS

No pas com un toro, sinó com un rinoceront, Pujols embestia la realitat de tot l'existent: així va néixer la Hiparxiologia.

DALÍ

No podem acabar aquest article dedicat a la glorificació del nostre surrealisme, avui universalment conegut per obra i gràcia de Gaudí, Dalí i de Miró, sense recordar que fa més de trenta anys vam exposar a la consideració pública la manera d'intreumentar la construcció del temple surrealista gaudinià, de la que el propi arquitecte deia que com la de totes les catedrals, havia de durar cinc-cents anys. Ja sabem que aleshores el surrealisme de Gaudí, com avui el de Dalí, tenia pocs amics i molts enemics, perquè s'assembla més a la Quimera que a l'harmonia d'Horaci.

PUJOLS

BUTLLETA D'INSCRIPCIÓ

Nom i cognoms:.....

Domicili..... Núm. pis porta.....

Codi Postal: Població:

Telèfon: e-mail:

Vull ser soci de l'Associació Francesc Pujols per la mòdica quantitat de 15 euros cada any. Faré efectiu el pagament mitjançant:

DOMICILIACIÓ BANCÀRIA____

TALÓ BANCARI A NOM DE L'ASSOCIACIÓ FRANCESC PUJOLS____

DOMICILIACIÓ BANCÀRIA

Sr. Director,

prego que fins a nou avís faci efectius a l'Associació Francesc Pujols els rebuts que presentin amb càrrec al compte núm:

|.....| |.....| |.....| |.....|

ENTITAT OFICINA NÚM. D.C. C/C

Data:

Signatura:

Trameteu aquesta butlleta a:
Associació Francesc Pujols
Aragó, 184, baixos, interior
08015 Barcelona